

Испод свих тих застава што вијоре свуд око нас, не постоји мјесто, гдје могла би стати, високо дигнути руке...□□□

Дарко Рундек

Довољно је провести кратко време ван Косова, при томе се редовно информишући из медија, па убрзо изгубити сваку представу о томе шта се тамо дешава. Читати ангажоване текстове на тему резолуција, на тему „продаје“, „одбране“, „издаје“, „прихватања стварности“ или „пузећег признања“, затим странице и странице новина где пише шта ко од политичара о њима мисли, шта је рекла Русија, а шта Енглеска, све о томе шта мисли Додик, а шта Чеда је једно, али знати оно шта се уистину на Косову збива нешто сасвим друго.

Довољно ми је било, дакле, да неко време не прођем неком од косовских улица, да не сретнем ниједног косовског комшију и да читајући српску штампу готово поверујем у значај онога што српска влада чини борећи се за Косово – а не чини ништа. Само прича. Као и до сада. На српским ТВ станицама, када се прича о „Олуји“ у Хрватској, о оним прогнанима што су лоше прошли, на тим нашим каналима нема прилога о оним Србима који су бежећи из Хрватске завршили на Косову, када су потпрпани у сточне вагоне и прослеђени на то наше Косово и онда тамо остали. Они који се нису снашли, седе у неким избегличким центрима, у неким напуштеним објектима, сами... Ни лекарску, ни социалну помоћ не примају. А њихова прича је двострука парадигма тог нашег Косова, и оно како су и зашто напустили своја огњишта, и оно како су и зашто завршили и колико нас њихова, у медијима обесмишљена, мука интересује.

У реду, можда су они и небитни. Невитни су нам управо онолико колико је наша борба за српско Косово небитна свету, којем толико желимо да припадамо.

Битан је правни аспект и битно је да докажемо да је Косово неотуђив део наше државе. То радимо тако што, не занимајући се много за онај стварни живот који се „доле“, мимо нас, одвија. Упркос нама, тако рећи, тражимо мишљење суда у Хагу који нам иначе није наклоњен и према нама праведан. Ако смо се и променили, отерали све који су били

ретроградни и сметали нашем дивном напретку; ишли смо тамо по мишљење и пре него што нас је ружноћа тог мишљења запрепастила, као и сваки пут до сада, причали смо како ће то мишљење бити шамар сепаратистима. И онда смо шамар добили ми. Али то нама није важно. У нашој скупштини изгласамо поверење нашој влади, уз част изузецима, али ипак изгласамо да наша влада настави своју борбу за Косово. Онда добијемо нову резолуцију за коју би човек, да у наслову не пише чија је, могао да помисли и да је писана у Приштини, добијемо резолуцију која каже да Република Србија „прима на знање одлуку МСП-а“, те да „позива стране да нађу узајамно прихватљиво решење“, и да на крају „одлучује да укључи у привремени дневни ред заседања тачку под називом – даље активности после доношења саветодавног мишљења.“

И сад ми недељама причамо о томе. И не причамо о Косову. Ако у Београду имамо ТВ станицу као мени драги Студио Б, или ако веће варошице имају своје ТВ станице које, уколико нас занима шта се на њима прича, можемо то гледати на својој кабловској мрежи, због чега онда не постоји ниједна станица са Косова која има националну фреквенцију? Због чега, рецимо, о Косову не могу да се информишем преко ТВ Мир из Лепосавића, која је једна квалитетна станица, а која прича о Косову или можда ТВ Мост, РТС-ове испоставе у Звечану. Можда због тога што моју државу то не занима или због тога што им сигнал не покрива шире подручје од Косова. Дакле, о Косову, када сам у Београду, могу да читам само на сајту КИМ радија или ЈУГПреса. И могу да зивкам пријатеље, али то могу ја која сам тамо боравила довољно дуго да знам кога шта могу да питам. Гледаоци српских ТВ станица и читаоци српских новина о Косову слушају само у једној форми која делује као да је изашла из неке Јонескове комедије апсурда, где се хумор састоји из бескрајних понављања једних те истих реченица попут Јеремићеве, где каже како Србија „ни експлицитно ни имплицитно, никада, никада“ неће признати Косово. Или Тадићевих, где понавља како Србија „никада, никада“ – наравно неће признати Косово. О Косову дакле слушамо и читамо нешто што, ако није досадно као што јесте, поприма дух драме апсурда. Ко је читао приче Данила Хармса, може да се насмеје. Ко није – мења канал.

Док ми слушамо шта је Јеремић хиљадити пут рекао, промиче нам оно суштинско, а то је на шта се политичари са Косова жале и у чему виде повод за насилну интервенцију истовремено помињући криминал на северу са једне и присуство српских служби безбедности са друге стране. Све гласније и у готово свакој својој изјави помињу припаднике српске полиције који су тамо присутни, представљајући их као проблем иако они то нису из више разлога. Прво, нема их довољно да би представљали претњу било коме, друго не раде ништа што би нарушавало „мир и безбедност“, ако тако нешто уопште и постоји на Косову и треће, већи су проблем сами себи и становницима севера, али то је нека сасвим друга прича.

Осим што се жале на припаднике разноразних српских служби од којих неке и не постоје, бар не више у онаквом облику и саставу у каквом су постојале, албански се политичари жале и на присуство криминала у тој области иако је он на југу далеко већи. Север у том случају треба да послужи као евентуални изговор за неки каснији евентуални потез Приштине.

Косово је по статистикама које су рађене у западној Европи и САД на првом месту по свим пословима који нису законити и својим обликом изазивају језу. То је место које се осим из разних „добровољних“ фондова издржава трговином оних „робом“ од које се људима диже коса на глави. За разлику од севера на којем се незаконите радње углавном свode на поткрадање привреде државе Србије. Од тог посла са севером обострану корист имају одређене структуре и у Београду и Приштини, јер да није тако, та ствар не би оволико дуго трајала. А сада, да ли српске „крими-патриоте“ размишљају о томе да ће њихова аланост једног дана послужити њиховим крими-сарадницима албанске националности као одличан изговор за свако евентуално насиље над српским становништвом, под велом неке полицијске акције какву је не тако давно најављивао албански министар полиције Бајрам Реџеџи и неком насилном интегрисању у још увек непостојећи систем Приштине. То их вероватно много не занима. Тек све то заједно сада чини да слушамо о криминалном северу на који се жале Албанци.

То је била једна од првих тачака „стратегије за север“ за коју смо слушали да је одбачена. Иако она то није. Битно је да смо зимус истицали да та стратегија не може да прође јер се ми са њом не слажемо.

Друга ствар о којој бисмо причали да нас занима Косово, као што нас не занима, јесу инвестиције које сада Приштина планира на северу, а све у складу са својом стратегијом. Прича се о некаквих пола милиона евра и о томе како тај новац има за циљ да припитоми Србе. Новац је премали да би решио иједан проблем општине северна Митровица, али је довољан да плати оне Србе који би хтели да раде првенствено из егзистенцијалних разлога, а мање из политичких. Довољан да неко пуца у некога и да неко некоме баци бомбу у двориште, да неко буде издајица, а неко криминогени патриота.

Србија на то нема одговор. Бар не званично. Незванично одговор гласи: „Окрените се Приштини, окрените се коме год хоћете, Србија нема ни снаге ни воље да се бави проблемом Срба на Косову“. Проблем се углавном огледа у чињеници што Срби уопште постоје и што неће оданде да оду. Још увек.

Док се у Београду прича о промени граница, док се с времена на време зачује како наша дипломатија тргује југом Србије, а Срби са севера се надају да ће остати или постати део Србије, а емисари нашег председника путују околу и причају „приче“ незаинтересованом свету, неко одрађује тачку по тачку своје стратегије остварујући циљ.

Србију то не занима. Ако се током свих оних говора око петнаестогодишњице „Олује“ нико није сетио да направи прилог о Србима из Хрватске који су завршили по избегличким центрима на српском Косову, какав резултат бисмо могли сад да очекујемо? Та парадигма српске заинтересованости и за њих и за Косово, прича је која не слуги на добро.